

# ***CƠN ÁC MỘNG***

## **Tiểu thuyết**

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

-----

### **(Kỳ 18)**

Buổi tối hôm ấy, khoảng dăm ngày sau cuộc gặp gỡ với Kiều Thi, khi đang ngồi sắp xếp lại tiền nong sau một ngày bán hàng, Thu bỗng nghe có tiếng gọi ngoài cổng. Giọng nam ồm ồm khiến cô tưởng là Ba Thẹo đã về. Nhưng không phải. Ánh điện cho thấy người đang đứng ngoài cổng là người cháu của bà chủ nhà. Sau một thoáng lưỡng lự, Thu mở cửa mời khách vào trong nhà.

Mặc dù đã sống ở đây vài tháng nhưng bây giờ Thu mới có dịp nhìn tận mặt người hàng xóm ở cách một bức tường. Anh ta có phong cách đàng hoàng, tự tin. Vào nhà, anh ta chủ động ngồi xuống ghế và đưa mắt nhìn quanh như thể muốn kiểm tra mức sống của những con người ở đây. Hoặc cũng có thể là anh ta đang xem xét lại kích thước của cái gara để so với chiếc xe hơi mà anh ta sắp mua về? Thu không biết là anh ta đang nghĩ gì, nhưng những tia sáng khó hiểu toát ra từ đôi mắt nhỏ như mắt rắn của khách khiến cô cảm thấy bồn chồn rất lạ.

Sau thoáng im lặng, khách tự giới thiệu:

-Tôi tên Tư... Còn cô hình như tên là Thu?

-Dạ...

Thu khẽ đáp trong khi rót nước ra ly. Cô định hỏi anh ta tới đây có chuyện gì, nhưng lại thôi. Anh ta đã tự đến, chắc là phải có lý do. Hãy cứ để anh ta nói ra lý do đó.

-Độ rày chú Ba đi đâu mà ít thấy có nhà?

-Ảnh mắc bận công chuyện. Chắc cũng sắp về.

-Ở nhà một mình cô hông có sợ sao? - Tư cười cười hỏi tiếp.

-Sợ cái gì kia ạ?

-Chẳng hạn như là... trộm cướp?

Thu cười:

-Nhà nghèo nên khỏi lo, anh Tư à. Trộm cướp nó phải chọn mặt chó?

Tư hơi nhú mày nhưng không nói gì. Anh ta móc bao thuốc lá và hộp quẹt trong túi ra. Đốt xong điếu thuốc, anh ta bỗng nhìn thẳng vào mắt Thu:

-Cô Thu nè, Bữa nọ dượng tôi đã nói với cô chú về cái chuyện nhà... Ý cô chú ra sao?

Với câu hỏi này thì trước khi lên đường, Ba Thợ đã dặn Thu cách trả lời. Bởi vậy, cô đáp ngay:

-Về chuyện đó anh Ba dặn em là để ít bữa nữa anh về rồi thưa chuyện lại với bác Hai sau.

Tư gật đầu với vẻ mặt điềm tĩnh. Hình như anh ta đã đoán trước được câu trả lời. Lại một khoảng im lặng trôi qua rồi anh ta bỗng chỉ vào những đồng tiền ngổn ngang trên chiếu ở giữa nhà:

-Mỗi ngày bán hàng, cô kiếm được nhiều?

Câu hỏi này giống hệt câu hỏi của cái ả đáng ngờ hôm trước. Thu thâm nhận xét và lễ độ trả lời:

-Cỡ mười ngàn anh à.

Khuôn mặt Tư trở nên trầm ngâm. Anh ta ngồi ưỡn người trên ghế, nhìn theo những làn khói thuốc lá của mình.

-Vậy còn chú Ba thì sao?- Tư hỏi sau phút im lặng - Chú ấy có kiếm được đủ tiền để tìm chỗ ở khác không?

Thu nên một tiếng thở dài. Đó cũng là nỗi lo lắng của chính cô:

-Dạ, tôi cũng không biết nữa...

Tư đứng đĩnh:

-Sao lại không biết?

Nói xong, anh ta thò tay vào trong túi lấy ra một gói giấy nhỏ đặt xuống giữa bàn:

-Đây là một cây bữa hôm. Chú Ba không nhận. Tánh chú ấy khí khái như vậy là đáng quý lắm. Nhưng cô thì có thể nhận. Cứ coi như đây là do cô buôn bán dành dụm được. Tôi biết là một mình chú Ba thì không thể lo nổi tiền thuê nhà đâu!

Anh ta dừng một lát như để Thu có thời gian suy nghĩ về những lời mình rồi kết luận bằng giọng dứt khoát:

-Cô phải có trách nhiệm phụ thêm với chú Ba! Cứ cầm lấy đi!

Thu ngồi lặng. Cô không có đủ gan đưa tay ra nhận vàng, nhưng cũng không đủ sức từ chối nó. Biểu hiện ấy khiến anh ta hài lòng, mỉm cười đứng lên và bất chợt đặt một bàn tay lên vai Thu, nói giọng thân ái:

-Đừng có ngại, cô Thu à! ... Một cây có đáng là bao nhiêu đâu? Cái nghĩa cái tình giữa con người mới là đáng quý. Cứ coi như đây là chuyện riêng giữa chúng ta. Chú Ba sẽ không biết gì đâu!

Nói xong, anh ta bước ra cửa. Thu muốn cầm gói ấy chạy theo trả lại nhưng không hiểu sao cô không thể nhúc nhích được. Có một sức mạnh nào đó giữ cô vẫn ngồi nguyên trên ghế. Trong những ngày Ba Thệu vắng nhà, cô đã hỏi được một nơi đang muốn bán nhà. Đó là một căn nhà nhỏ trong hẻm cũng ở ngay gần đây. Giá tiền là một cây. Và bây giờ thì khoản tiền đó đang nằm ngay trước mặt cô - cái khoản tiền mà cô và Ba Thệu đã cố gắng vươn tới nó trong một sự cố gắng tuyệt vọng. Đối với những người như Tư, một cây vàng có lẽ chỉ là một khoản tiền nhỏ bé. Nhưng đối với những kẻ khốn cùng, nó lại là ước mơ quá xa xôi. Vậy thì cô có quyền từ chối nó hay không đây?...

\*\*\*

Trong khi Thu đang còn băn khoăn ngồi nhìn cây vàng của Tư thì Kiều Thi cũng đang trong một tâm trạng cực kỳ bối rối. Đó là hậu quả của cái tin

dữ do Lưu mang về. Tên này đã phóng xe máy thẳng một mạch từ tiệm của Hương Giang từ Hóc Môn về thành phố và vẫn đang còn ngồi thở hồng hộc trên chiếc đi vắng bọc đệm mút.

-Nhưng có nhận mặt được là tui nào không? - Kiều Thi hỏi bằng giọng cáu kỉnh.

-Không - Lưu chán nản lắc đầu - Trời tối. Tui nó làm lẹ quá...

-Đồ ngu! - Kiều Thi rít lên - Mà ai biểu các anh đi đường sông?

-Chính anh Năm chớ ai! - Lưu cãi lại - Tui tôi chỉ biết thi hành.

-Hay chính là đồng bọn của thằng Năm Thiện làm - Kiều Thi nổng thốt lên - Sùng sỏ như thằng chả mà chịu để cho bọn cướp qua mặt dễ ợt vậy được sao?

Lưu cười nhạt:

-Mẹ, nói nghe thì dễ lắm. Cứ thử trong cuộc mới biết...

Kiều Thi quắc mắt “hứ” lên một tiếng:

-Cả một lũ năm thằng mà phải chạy như vịt. Thiệt nhục nhẽ!

-Chỉ có ba đứa thôi. Tôi với thằng Huy và anh Năm Thiện.

-Vậy còn Tư Bé với Ba Thợ? - Kiều Thi ngạc nhiên.

-Theo phân công của anh Năm, hai thằng đó về Hóc Môn đợi trước để đón hàng - Lưu nói giọng mệt mỏi. Tôi cũng đã báo tin cho chúng nó rồi.

Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua rồi Kiều Thi nói vẻ dứt khoát:

-Bây giờ anh trở lại đó gọi Ba Thợ về đây ngay cho tôi.

-Mệt quá rồi - Lưu nói giọng nhát gừng - Tôi hông có phải cái máy!

Kiều Thi đứng bật dậy:

-Lúc có ăn thì xáp vô cả lũ. Giờ tính tháo hả?

Lưu không thèm trả lời. Hắn cũng đứng lên và chìa một bàn tay ra trước mặt Kiều Thi:

-Thù lao của chuyến đi?

Kiều Thi quay mặt đi:

-Tới mà hỏi Năm Thiện! Hắn đã gây ra luyệן này, hắn phải có trách nhiệm thanh toán cho các người!

Lưu bật lên một tiếng chủ thề và trợn mắt:

-Đ. mẹ, tính xù hả?

Kiều Thi không trả lời ngay. Thị đi tới bàn trang điểm mở ngăn kéo lấy ra một vật gì đó rồi quay lại nhưng hai tay vẫn giấu sau lưng. Thị nói giọng lạnh tanh:

-Tôi đã biểu anh kiếm thẳng Năm Thiện mà đòi!

Lưu hùng hổ định sẵn tới. Nhưng hắn chợt dừng người lại khi nhìn thấy khẩu súng ngắn trong tay Kiều Thi. Nòng súng đen ngòm lạnh lùng đang hướng thẳng vào ngực hắn.

-Xáp tới là bẻ sọ liền nghe con! - Kiều Thi cảnh cáo.

Lưu nhìn như hút vào họng súng. Hắn lưỡng lự không biết có nên nhào tới vặn cổ Kiều Thi hay nên rút êm? Như đoán được những suy nghĩ ấy, Kiều Thi cảnh cáo thêm:

-Ở đây có đủ sáu viên đạn. Sức mày không chịu nổi một nửa số đó đâu. Cút ngay!

Lưu lùi lại khi thấy Kiều Thi nâng súng lên. Sau đó hắn thông thả quay ra. Trước khi bước ra khỏi cửa, hắn ngoái lại nói bằng giọng uất ức:

-Rồi có lúc tao sẽ đòi lại món nợ này! Mày nhớ ghen!

Khi thấy Lưu đã lên xe phóng đi, Kiều Thi mới hạ súng xuống. Thị vội đi về phía tủ cất súng rồi bắt đầu thay quần áo. Ít phút sau, thị cũng đẩy xe máy ra cửa. Cần phải báo ngay cho ông chủ biết để có những biện pháp kịp thời. Trong guồng máy buôn lậu này, bản thân thị cũng chỉ là một điểm trung gian chứ chưa phải là kẻ cầm đầu. Đó là một may mắn vì trong số hàng đã bị mất, hầu hết vốn không phải là của thị.

\*\*\*

Chiếc xe ca từ Phnom Penh về thành phố Hồ Chí Minh bon bon lăn bánh. Trên xe chỉ có chừng hai chục khách. Phần còn lại chất ngồn ngồn những bao, tải, thùng các-ton và những chiếc xe máy đã tháo bửng. Ở trên mui xe cũng có ba bốn chiếc xe máy cùng với một đồng hàng phủ bạt kín mít cao ngất. Hầu hết hành khách là dân “đi hàng” chuyên nghiệp. Có thể nhận thấy rất rõ điều đó qua thái độ thân thiện của họ với cánh lái xe.

Ba Thạo ngồi cạnh cửa sổ. Gã lạng lẽ đốt thuốc và ngó ra bên ngoài. Những cánh đồng lúa, những mái nhà bạc phếch và những ngọn thốt nốt vươn cao xòe ra hứng gió lướt nhanh qua cửa sổ xe. Đã lâu lắm gã lại mới có dịp ngắm cái phong cảnh vừa thân thuộc, lại vừa xa lạ này. Ở một ghế khác, Lưu đang ngủ gật. Cái đầu bù xù của hắn ngật qua ngật lại và đôi khi dãi từ khoe mép nhều xuống. Ba Thạo ghé tởm quay mặt đi. Mặc dù cùng ở trong một nhóm làm ăn nhưng chưa bao giờ Ba Thạo lại nghĩ rằng gã cùng hội cùng thuyền với những kẻ đốn mạt như Lưu, Huy và Tư Bé. Từ trong thâm tâm, gã vẫn nuôi một sự khinh bỉ ngấm ngấm về sự thô tục, mọi rợ của chúng

Chuyến đi hàng đầu tiên bằng vốn của Hương Giang tới phút này nói chung vẫn đang êm xuôi. Theo sự phân công, Ba Thạo và Lưu đến tận Phnom Penh để lấy hàng. Họ trú ngụ ở khu Sadeपो để gom hàng. Đó là khu vực mà các bạn hàng của hai bên gặp nhau. Mọi chuyện đều ổn thỏa. Vốn biết ít nhiều tiếng Campuchia nên Lưu tỏ ra rất được việc. Sau khi gom đủ hàng, chủ yếu là thuốc lá ngoại, họ cùng những người đi hàng khác lên xe ca của tuyến du lịch Sài Gòn - Phnom Penh từ lúc sáu giờ sáng. Tư Bé đã chờ ở cách biên giới khoảng hai chục cây số. Ở đây, họ sẽ thuê người đưa hàng đi tắt để tránh cửa khẩu. Huy sẽ tổ chức khâu thứ ba là lo sẵn phương tiện để chuyên chở về thành phố...

Xe đã vào địa phận tỉnh Svay Rieng. Không khí bắt đầu sôi nổi hơn. Những người đang ngủ gật lập tức tỉnh như sáo. Sau khi đưa mắt kiểm tra hàng phía sau, họ quay ra trò chuyện sôi nổi. Một vài người lấy thức ăn ra nhai nhồm nhoàm để lấy sức chuẩn bị cho cái giai đoạn khó khăn nhất của chuyến đi là đưa hàng tránh cửa khẩu.

Ngồi bên cạnh Ba Thạo là một phụ nữ trạc hơn bốn mươi, dáng người khỏe mạnh. Chị ta có khuôn mặt phúc hậu với một nốt ruồi ở khóe mép. Ngay từ khi bước lên xe, khi nhìn thấy nốt ruồi ấy Ba Thạo đã đoán đây là một người hay nói chuyện. Bởi vậy, gã cố giữ im lặng trên suốt đường đi. Sau vài lần gọi chuyện với Ba Thạo nhưng không được gã hưởng ứng, người phụ nữ xoay sang nói chuyện với bà bạn. Qua câu chuyện của họ, Ba Thạo biết rằng đây là dân đi hàng chuyên nghiệp. Chuyện của họ quanh đi quẩn lại vẫn là những tính toán lời lãi và những thủ đoạn khai giảm bớt hàng để trốn thuế...

Họ nói chuyện với nhau trong vài ba giờ đồng hồ đầu tiên rồi ngả đầu ra ghế để ngủ. Bây giờ tỉnh dậy, chị ta lại quay sang Ba Thạo:

-Chú Hai đi việc công hay chạy hàng?

-VẬY còn chị? - Ba Thạo hỏi lại.

-Tôi đi hàng - Người phụ nữ vui vẻ - Tụi tôi đi tuyến này lâu nay mà. Cuối năm rồi. Tranh thủ chạy thêm vài chuyến rồi nghỉ luôn thể.

-Chị đi hàng gì? Ba Thạo hỏi cho có hỏi.

-Thì cũng là ba cái thứ son phấn, kem trang điểm với hộp quẹt ga đó. Muốn làm lớn thì phải có nhiều vốn, mang xe Cúp, đầu video hay thuốc lá... Nhưng cũng lắm rủi ro chú ạ...

-Hàng của chị thuế má ra sao? - Ba Thạo hỏi bằng giọng đã tỏ ra quan tâm hơn.

-Thì cũng như mọi người thôi. Mỗi lô chỉ khai tối đa khoảng ba chục phần trăm. Số còn lại coi như tránh thuế. Tất nhiên là cũng phải có chút đỉnh cho mấy chú xét hàng. Các chú có tiền xài, còn mình cũng có lãi...

Bà bạn của người phụ nữ cũng quay lại góp chuyện:

-Nè Sáu. Để chuyến sau, tụi mình đi bằng ghe thử coi. Mấy người ở chỗ tôi nói đi ghe đỡ hơn. Tôi đã chỉ phải nộp thuế cỡ mười, mười lăm phần trăm là cùng.

-Ừa... - Người có tên là Sáu gặt gù - Tôi cũng đang tính. Vài người góp vốn lại, bao luôn cả tàu thì chắc đỡ. Cứ thẳng đường sông từ Châu Đốc sang Nam Vang, ai soát cho nổi?

Bà kia hưởng ứng :

-Bây giờ người ta đi bằng ghe nhiều chớ. Mà chủ ghe đã có sẵn luôn đường dây của họ rồi. Họ bao cho mình thuê chuyến luôn...

Ba Thệu lặng lẽ lắng nghe. Quả là những đường dây buôn lậu thật lắm vẻ. Trong lĩnh vực này, gã chỉ là một chú học trò non nớt. Tuy vậy, gã cũng hiểu rằng mọi chuyện chắc không đơn giản như dự tính của hai người đàn bà này mà chuyến hàng bị cướp sạch vừa qua và vết thương của Năm Thiện là một bằng chứng...

*(Còn tiếp)*

**Đức Dũng**